

Jeg ved, hvad jeg vil

OVERKLASSEN • Karoline Olsen, 14 år. Bor i villa i Søllerød sammen med sin mor, der er indretningsarkitekt, sin mormor og sin lillesøster. Går i 9. klasse på Ny Holte Skole.

AF HELEN H. HEIDEMANN
FOTO: CLAUDS BJØRN LARSEN

»Jeg vil gerne blive til noget.«

Og Karoline er – næsten – ikke i tvivl. Det skal nok lykkes.

»Jeg elsker at tænke på min fremtid. Jeg er perfektionist og tænker på det perfekte liv, det fede hus på Strandvejen lige ud til vandet og børnene, der leger rundt ude i haven.«

Karoline går målrettet efter at blive advokat. Hun vil gerne have to børn og to biler – en sort cabriolet, der skal bruges til »shoppe- og arbejdsbil« og en stationcar, »når man skal hente børn og alle deres venner.« Begge biler skal være Mercedes.

»Jeg er en rigtig mærke-freak – også med tøj. Mit favoritmærke er Gucci,« fortæller hun og viser sin Gucci-taske til 3.000 kroner. frem

»Min mand må selvfølgelig

selv bestemme, hvad han vil lave, men et lidt jakkesæt-agtigt job, hvor han skal have jakke og slips på. Han må også gerne arbejde meget, men jeg vil selv prioritere mine børn højest – ligesom min mor gør. Hvis de ringer og jeg står midt i en retssag, vil jeg løbe ud derfra og hjem til dem med det samme.«

KAROLINE HAR villet være advokat, siden hun var otte år gammel, og hun sætter sig et nyt mål for hvert karakterblad.

»Jeg tænker rigtig meget på karaktererne. Op til to uger før vi får karakterblad, kan det gå mig på nerverne og jeg regner hele tiden på, hvad jeg får i karakter i de forskellige fag. Da jeg gik i 6. og 7. klasse var jeg meget middel, men så tænkte jeg – okay Karoline, du er nødt til at gøre noget ved det, og så tog jeg mig sammen.«

Karolines far, der var civilingeniør, døde for nogle år siden, og hun mener selv, at hans død har været med til at gøre hende så ambitiøs.

»Jeg ville ikke blive ved med at sidde og tude over, at min far var død, og så jeg gjorde mig en mas-

se tanker om, hvad jeg ville opnå.«

Det kan ses på karaktergenomsnittet, der konstant går op. Hun får masser af ti-taller i skolen, men også på tennisbanen har hun store ambitioner. Hun spiller tennis tre dage om ugen, hun sørger for at føre aftaler med veninderne ind i kalenderen, hun har en kæreste, »som jeg stort set kun kan være sammen med én dag om ugen«, hun er lige begyndt at stå i en bagerbutik og har ind imellem også job som babysitter.

KAROLINE HAR også altid orden på sit værelse.

»Jeg kan godt begynde at rydde op på mit værelse for at vide præcis, hvor alting er,« siger hun.

»Jeg har styr på tingene. Og jeg trives enormt godt med, at der sker noget hele tiden. Ellers bliver jeg rastløs. Hvis ikke jeg skal noget, kan jeg finde på at købe ind for min mor, gå en rigtig lang tur med hunden og bage en kage bagefter. Det gør mig tryk, når jeg laver noget hele tiden.«

/Berlingske Tidende/

Jeg er god til at gi' igen

DET HÅRDE KVARTER ·
Maja Kielstrup, 13 år.
Bor i Københavns nord-
vestkvarter i en lejlig-
hed sammen med sin
far, der er portør, sin
mor, der er pædagog,
og sin lillebror. Går i 7.
klasse på Grundtvigsko-
len.

AF HELEN H. HEIDEMANN
FOTO: CLAUDS BJØRN LARSEN

I Majas kvarter og i hendes skole gælder det om at kunne svare igen og være rap i replikken.

»Der kommer mange hårde kommentarer. Det er aldrig hold mund, men altid hold så kæft,« fortæller hun.

»Men jeg er god til at gi' igen, og det er nødvendigt, hvis man skal klare sig godt her. Du skal også være sjov og ikke være bange for at sige din mening.«

Og det tør Maja.

Indvandrerne på skolen kalder danskerne for kartofler, og så kalder Maja indvandrerne for brunkartofler.

»Sådan er det bare, men jeg har både danskere og indvandrere som mine venner.«

»Det, som der bliver sagt mest, er ting som: *Hvor er du klam, gå hjem og knep din mor* og så kører det bare. Så siger man tilbage: *Gå DU hjem og knep DIN mor*, så bliver det til far, til mormor og oldefar...«

MAJA ER én af dem, som de andre tyr til, når der er problemer – enten med lektierne eller med vennerne.

»Hvis de andre er imod dig – så er det godt at ha' en ven. Det er meget vigtigt i vores klasse.«

Maja får 9, 10 og 11-taller for sine opgaver i skolen og drømmer om at blive advokat eller arkæolog.

»Men det er sikkert noget helt andet, jeg bliver. Man har lavet en måling, der viser, at hvad éns mor og far er, det bliver man selv. Der er tre grupper, ét, to og tre. Min mor og far er i toeren, men advokat hører til i gruppe tre, og som regel bliver man inde i sin egen

gruppe. Det er ikke særlig normalt, at hvis man ligger helt nede i bunden af gruppe ét – hvis ens mor og far er på bistand – at man så rykker op i gruppe tre. Det var vores klasselærer, der fortalte os det. Jeg sagde til hende, at det er meget muligt. Men jeg vil altså stadig meget gerne være advokat eller arkæolog.«

Majas plan er at arbejde et år, når hun er færdig med folkeskolen. Så vil hun gerne gå i skole ét år i England eller USA og så begynde på universitetet.

»Hvis altså jeg stadig gerne vil læse til den tid. Men jeg vil i hvert fald ikke bare sidde ved kassen i Netto, når jeg er 30, og hvis man for eksempel bliver arkæolog, bliver man jo også lidt klog og kan svare på de spørgsmål, som éns børn stiller. Men det er jo en meget stor ting at blive advokat eller arkæolog. Jeg bliver sikkert pædagog ligesom min mor!«

/Berlingske Tidende/

Jeg virker lidt som en nørd

PÅ LANDET · Bjarke Johansen, 13 år. Bor i et byhus i St. Heddinge sammen med sin storesøster og mor og far, der er henholdsvis skolelærer og tømrermester. Går i 7. klasse på Erikstrup Skole.

AF HELEN H. HEIDEMANN
FOTO: CLAUDS BJØRN LARSEN

»Kammerater? Tja, jeg har ikke ligefrem en overflod af dem.«

Bjarke sidder uroligt på sin seng, mens han fortæller om, hvordan det er at være uden for det store fællesskab blandt sine jævnaldrende.

»Jeg dyrker ikke så meget sport – spiller ikke fodbold som de andre – og det opfatter de som en svaghed. Så kan jeg heller ikke stå imod, hvis de begynder at skubbe. Lad os bare sige, at de andre opfatter mig som svag.«

Det gør Bjarke ikke selv. Han er god til hjerne-gymnastik, siger han, mens han peger på sit hoved.

»Jeg har forsøgt at spille fodbold et par gange, men det tiltaler mig ikke. Jeg elsker til gengæld at tegne, læse og skrive noveller. Men det får mig til at virke som en nørd.«

mobbe-offer i skolen lige siden første klasse, og »når det har været på den måde i flere år, så er det rimelig svært at ændre på,« siger han.

Han tåler bedre drillerierne i dag, fortæller han. Og det har hjulpet, at der er kommet nye til i klassen sidste år.

»Jeg har fået nogen, jeg kan snakke med, og det betyder rigtig meget. Det er meget behageligt at kunne snakke med nogen, være sammen i fritiden og dyrke fælles interesser. Det er meget behageligt, især oven på de år, hvor jeg blev mobbet ret voldsomt og ikke kunne holde det ud. Jeg blev så gal.«

»Man føler sig jo ved siden af, men jo flere, man kan snakke med, jo bedre får man det. Man føler sig ikke længere tilovers. Det er meget, meget rart.«

Men hvorfor er du anderledes end de andre, fror du?

»Jeg tænker lidt mere over de større ting. Hvorfor er jeg mig? Hvorfor er jeg i den her krop. Jeg kunne jo have været hvem som helst. Jeg kunne ha' været en pige i Barcelona. Jeg kunne ha' været en ræv. Den slags kan jeg ikke lade være med at tænke på. Jeg tænker på det lidt for tit. Men jeg kan ikke rigtig dele mine tanker med nogen. De andre tænker

ikke over livet. De lever det bare.«

MEN BJARKE lever til gengæld livet fuldt ud, når han spiller fantasi-rollespil – enten rundt om et bord sammen med ligesindede i ungdomsskolen eller alene bag computeren. Han lever sig helt ind i de figurer, han får tildelt eller selv skaber.

»Jeg kan bedst li', hvis der er frit valg over, hvem jeg kan være. Det er derfor spillet er godt for folk med mindreværds-komplekser, for de kan blive til noget helt andet, end de er i virkeligheden. Man får lov til at være betydningsfuld og afgøre sin egen verdens skæbne. Om dagen er jeg den helt almindelige Bjarke Johansen, men om aftenen...!!«

BJARKES VÆRELSE er fyldt med japanske tegneseriebøger, her er fjernsyn med playstation og fire signerede Harry Potter-plakater på væggen.

»Jeg kan godt lide Harry Potter, for han tænker som en normal dreng, men der er noget Askepot over ham. Han er heller ikke den bedste i klassen, men han er ven med den bedste!«

BJARKE HAR været outsider og

/Berlingske Tidende/